

ЛЕБЕДОВА ПЕСЕН

SWAN SONG © 2024 by Elin Hilderbrand

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4767-0

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Лебедова песен

Превод от английски:

Надя Баева

 ciela

*Ще завърша, където започнах: тази книга е за Чип
Кънингам – с приятелско чувство и дълбока
благодарност*

ПРОЛОГ

Четвъртък, 22 август, 18:00 ч.

Слухове за пенсионирането на началника на нантъкетската полиция Ед Кейпнаш витаеха през последните две години, макар че, когато биваше попитан директно, Шефа отвърщаше: „Твърде зает съм, та да обмислям пенсиониране“. Ала три дни след Голямата уплаха през февруари Ед каза на жена си Андрия (от болничното си легло в болницата „Масачузетс Дженерал“):

– Край, дотук бях. Оставам през лятото само докато намерим някого, който да ме замести.

– Още едно лято, Ед? – викна Андрия.

Беше потресена, и с основателна причина.

Ед изнасяше лекция по безопасност във физкултурния салон на началното училище на Нантъкет, когато усети лявата си ръка да тръпне. Сграбчи го задух, зрението му се размаза и преди да се усети, вече бе натоварен на медицински хеликоптер и откаран в „Масачузетс Дженерал“ за спешна операция по поставяне на байпас.

– Претърпели сте сърдечен пристъп, на който му викаме „създаващия вдовици“ – каза му доктор Кой съм аз. – Пълен блокаж на лявата предна десцендентна артерия. Късмет имате, че парамедиците са били на мястото, иначе развързката щеше да е друга.

Да, началникът на пожарната Стю Вик и медиците от Спешна помощ от неговия отдел също присъстваха и чакаха своя ред да говорят, когато Ед тупна на пода.

Докато доктор Важна клечка даваше на Ед наставления за физически упражнения, диета и най-вече предпазване от стрес, Ед изучаваше реакцията на Андрия на фразата „създаващия вдовици“.

Не беше добра.

– Трябва да се пенсионираш незабавно – отсече Андрия. – Може да не оцелееш още едно лято. – Тя погледна доктор Властелина на Вселената, защото искаше той да чуе предисторията. – Ед го приемаха в Нантъкетската болница три пъти през последните две години за болка в гърдите. Искаха да го пратят тук за изследвания, но той отказа.

Ед въздъхна. Оженил се бе за издайничка. Но също така изпитваше и чувство за вина. Беше ли се показал нехаен към здравето си? Да. Можеше ли да даде двуседмично предизвестие и да изостави на произвола охраняването на обществения ред и сигурност на острова? Не можеше.

Щеше да се пенсионира през есента.

И ето че сега, на 22 август, Шефа празнува: последният му официален работен ден е в понеделник, 26 август. Заместничката му Зара Уошингтън е била помощник-началник на полицията в Оук Блъфс на Мартас Винярд, така че има понятие от островния живот. Зара вече се е нанесла в новия си дом и след като две седмици е наблюдавала работата на Ед, няма търпение да поеме юздите. Андрия е планирала голямо парти за пенсионирането на Ед в „Ловецът на стриди“ след две седмици, ще има и официална част с губернатора Хийли. Засега Шефа се наслаждава на вечер навън с близките си хора: Андрия, сина си Ерик, Авалон, приятелката на Ерик, най-добрите приятели на него и Андрия – Адисън

и Фиби Уийлър и Джефри и Дилайла Дрейк, както и Кейси, дъщерята на Ед, сестра в кърмаческо отделение, която това лято се е преместила у дома от Калифорния. Кейси бе възнамерявала да доведе приятелката си Коко като свой придружител, но... Коко работи като „личен координатор“ у семейство Ричардсън, двойка, с която Ед и Андрия (а също семействата Уийлър и Дрейк) се запознаха това лято и когато Ед реши да не включва двамата Ричардсън в днешната вечеря, Ричардсън организираха плаване по залез с яхтата си „Хедонизъм“ – тъй че Коко е на работа.

– Май всички са изоставили двамата Ричардсън – отбеляза Кейси. – Коко казва, че почти целият списък на гостите е от непознати.

Непознати, които очевидно не са предупредени за семейство Ричардсън, помисли си Ед. Странни неща се бяха случили това лято.

През юни Ричардсън бяха популярна двойка; за малко не станаха част от „Корабокрушенците“, както семействата Кейпнаш, Уийлър и Дрейк наричат своя приятелски кръг (защото са били „изхвърлени на брега“ на Нантъкет десетилетия по-рано). Притегателната сила на Ричардсън се дължеше отчасти на факта, че бяха по-млади, все още под петдесет. Докато „корабокрушенците“ и особено Ед вече остро усещаха средната си възраст.

За сбирката тази вечер Ед е избрал „Вентуно“, ресторант, разположен в една от историческите сгради в центъра, и Андрия е резервирала за тях целия горен етаж.

Качват се по тесните дървени стълби и заварват масата си с бяла ленена покривка и запалени свещи, разположена край прозорците, които гледат към очарователната „Федерал Стрийт“ с нейната тухлена настилка. Всичките им гости вече са пристигнали.

Ед заема мястото си на овалната маса и си напомня да се възхити на нещата, които тя все го обвинява, че пропуска: кристалните чаши за вино, ниския букет от далии и рози в средата, факта, че Ерик е сложил вратовръзка, без да бъде специално помолен. Във въздуха се носи аромат на чесън и подправки; на фона звучи Тони Бенет. Това е точно вечерта, която Ед е искал... и все пак не може да си попречи да изпитва меланхолия. Лятото свършва, а с него и кариерата му.

След като Адисън разглежда листата с вината – отдавна е негово задължение да изпълнява ролята на техен сомелиер, улавя погледа на Ед над менюто.

– Няма време да навлизаме в чувствата ти, Ед – казва. – Чака ни дръзко, но и фино „Бароло“.

Ед трябва да признае, че виното е божествено на вкус дори за неговото небце, макар да не е познавач (той е по бирата, ако има възможност да избира). И все пак се ограничава до половин чаша. Онова, от което истински се интересува тази вечер, е храната. Андрия е седнала до него, но си бъбри с Фиби и Дилайла за семейство Ричардсън. *Не могат да мирясат и това е, искат да ни надцакат!*

Шефа ще използва обсебеността на жена си от Ричардсън в своя полза. Прави поръчки за масата – два пъти пържен микс от зеленчуци и морски дарове, фарфале с раци и местна царевича (от фермата на Джефри и Дилайла), паста строцапрети с наденички и броколи, кростини с рикота, пълнени миди.

– Ед – обажда се Андрия с предупредителен тон. Андрия е сега полицейският началник, поне що се отнася до диетата на Ед.

Ед добавя към поръчката туршия и салата „Цезар“. Той изчаква Андрия да се върне към разговора си и казва на сервитьора:

– Като основно блюдо „Фиорентина“.

Това е най-вкусният стек на острова; Ед си мечтае за него, както някои мъже си мечтаят за Марго Роби. Това е близо килограмов телешки стек с част от бонфилето, сервиран с печени картофи с розмарин. Ед отхвърля мислите за солта, тлъстината, сърцето си. През последните шест месеца у дома е ял само пилешко, риба и зеленчуци.

Когато стекът пристига цвърчащ върху платото – ароматът е достатъчен да накара Ед да падне на колене – той си отрязва две розови мръвки. Може и да го убият, но каква по-сладка смърт?

Андрия забелязва пържените скариди, пастата, стека алангле, но си заключва устата. Горда е с Ед – свалил е шестнайсет килограма, започнал е да тича три сутрини в седмицата, минал е на безкофеиново кафе, спрял е да ходи четири пъти седмично на обяд в „Десетаче“ (умира си за специалитета им със скариди) и поне се прави, че медитира по десет минути всеки ден. Андрия е облекчена също така, че са го докарали до края на лятото без сериозни произшествия. Това далеч не означава, че лятото е било скучно, нищо подобно! След като Фиби ги запозна със семейство Ричардсън, новите клиенти на Адисън, лятото им се превърна в безкраен низ от обяди в клуб „Игрище и весло“, пикълбол, плаване, партита, партита, партита. Андрия не бе имала подобно лято от времето преди раждането на децата си. През почти цялото лято Ричардсън изглеждаха като дар божии, напомняйки им, че не са прекалено стари за веселби.

Но когато Андрия си помисли за Ричардсън сега, иде й... Не, няма да им позволи да обитават безплатно съзнанието ѝ. Просто ще се радва, че Ед се наслаждава на стека си.

Адисън вдига гост.

– За нашия безстрашен водач!

Всички вдигат чаши. Ед е признателен, но и леко смутен. Изпива червеното вино в чашата си – подозира, че Адисън незабелязано му е долял още, и неочаквано го избива на размисъл.

Преместил се е на Нантъкет от Суомпскот преди трийсет и пет години, когато се оваканти постът „началник на полицията“. Хората го предупреждаваха, че полицейската работа на остров е по-различна от тази на континента. Беше като малък град, само дето бе на трийсет мили навътре в морето, тъй че измъкване нямаше. Работата никак не бе лека дори извън сезона, а по време на службата на Ед броят на населението, целогодишно обитаващо острова, се бе удвоил. Но дойдеше ли юни, островът буквално експлодираше от летовници, някои дошли за цялото лято, други само за ден, сред които имаше желаещи да вземат под наем мотопеди, без да имат понятие как да ги карат. Трябваше да се регулира уличното движение, да се раздават по десетки фишове за глоби на ден, идеха хлапаци от големите градове и скъпите предградия със своята дизайнерска дрога и самонадеяно държание с полицаите.

Извън това има и сериозни неприятности – домашно насилие, вандализъм, шофиране в пияно състояние, свръхдоза, нещастни случаи, довели до смърт. Преди шест години Ед работи по случай в Мономой, за който още вярва, че е убийство, но така и не успяха да го разкрият докрай.

Сервитьорът им се появява с мостра на десерт за масата – ябълкова кростата с канелен сладолед, кейк със сушени плодове и ром и каноли.

Фиби опитва хапка от кростатата и казва:

– Мирише на есен.

– Богохулство! – възкликва Дилайла. – Остава още цял месец от лятото.

Ед го привлича канолиото, но се бои, че вече премного е прегрешил с диетата си. Андрия е тази, която му сервира каноли в чинията. Бузите ѝ са поруменели от виното. Навежда се и го целува по устните, хубава целувка е, обещава повече по-късно.

– Това е твоята специална вечер.

Ед оглежда масата и очите му се спират на Кейси. Изглежда умислена, може би дори самотна; постоянно проверява телефона си. *Странно*, мисли си Шефа. *Колкото и да порастват децата ти, все се тревожиш за тях*. Кейси и Коко бяха неразделни през цялото лято, но май нещата помежду им охладняват. Когато Шефа попита Андрия дали Кейси и Коко не са на път да се разделят, Андрия отвърна: „Възрастни жени са, Ед“. Каквото и да означаваше това.

След като кафето е сервирано, следва друга изненада. Сервитьорът им усилва музиката – Хари Коник-младши пее „Нямаше как да не си ти“ – и размества другите маси, тъй че да имат място за танцуване. Андрия хваща Ед за ръката.

– Хайде, Шефе, да им покажем как се прави.

Фиби и Адисън се присъединяват към тях на импровизирания дансинг, а после и Джефри и Дилайла. В този момент думата „пенсиониране“, термин, преди пробуждал единствено ужас у Шефа, изглежда изпълнена с обещания. Тежестта на островните проблеми ще бъде снета от плещите му. С Андрия ще могат да пътуват; той ще може да ходи за риба с чартърната рибарска лодка на Ерик, когато си пожелае – като нищо би поел поста на първи помощник на Ерик. Ще се наслаждават и на други вечери като тази, когато на Шефа ще е разрешена повече от половин чаша вино.

Ще е свободен.

– Сигурна ли си, че няма да ти дойде до гуша постоянно да се мотая наоколо? – пита той Андрия. Преди жена му да е успяла да отговори, телефонът на Ед вибрира в джоба му.

Андрия сумти.

– Моля те, просто не обръщай внимание.

Той поглежда екрана. От управлението е, четвърта линия, което значи, че е спешен случай.

– Съжалявам – промърморва Ед. – Ще трябва да...

Отстъпва встрани от дансинга, вдига телефона към ухото си и запущва другото си ухо с два пръста. Неговият диспечер е, жена с крайно подходящото име Дженифър Спийд, която всички наричат просто Спийд. Същинско олицетворение на ефективност.

– Лошите новини ли искаш, или лошите? – пита го.

Шефа не иска никакви новини и тя го знае. Остават му сто часа като шеф на нантъкетската полиция.

– Какво има?

– На „Покомо“ е избухнал пожар – отвърща Спийд. – От пожарната служба на Нантъкет са на мястото. Говорих със Стю, който каза, че не са успели да спасят нищо. Всичко е изгоряло до основи.

– „Покомо“ ли? – пита Шефа. – Да не е...

– Къщата на Ричардсън ли? Да, тя е – довършва вместо него Спийд и прави пауза. – Беше.

Шефа затваря очи. Усеща погледа на Андрия с гърба си.

– Какво още? – пита.

– Координаторката им, жена на име Колийн Койл.

– Да, Коко, познавам я – казва Шефа. – Приятелка е на Кейси.

– Както става ясно, Ричардсън били устроили парти на яхтата си, когато някой им позвънил за дим, идващ от къщата им. Веднага се върнали. Коко била на яхтата, но когато акостирали, я нямало. В смисъл не била на яхтата.

- Не била на яхтата? – повтаря Шефа. – Къде е отишла?
 - Никой не знае – отвърща Спийд. – Изчезнала е.
 - Само тя ли?
 - Доколкото ми е известно, всички други присъствали са на линия. Капитан...
 - Ламонт? – уточнява Шефа.
 - Да, Ламонт Оукли се обади на началника на пристанището. Началникът на пристанището се обади на нас.
- Шефа се обръща към масата. Лицето на Кейси е озарявано от синя светлина, идваща от телефона ѝ; тя ахва и вдига поглед към него. „Нантъкет Кърънт“ явно са пуснали материала.
- Благодаря, Спийд – казва. Къщата на Ричардсън е изгоряла и Коко е изчезнала? Шефа иска да повярва, че това е шега, едно финално „Преметнах те“ за сбогуване. Знае обаче, че е истина. Ако трябва да е честен, беше се страхувал, че с Ричардсън ще се случи нещо ужасно като това. – Кажи им, че идвам.